



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Croesvs Et Codrvs. hoc est, Copiæ Et Inopiæ Damna vel
Lvcra, à bono iustoq[ue] Mundi Governatore Deo
Distribvta**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§. 10. Diuitiarum amißio luctuosa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52359)

primùm audiuit ita gloriantem, abitionem parauit, hortatusq; est etiam comites suos, vt & ipsi discessum maturarent, fieri enim non posse, vt tanta rerum prosperarum affluentia exitum longè infelicissimum non sit habitura. Iussit ergo eos mox secum discedere, ne & illi vnà iræ Dei furorem experirentur. Vix pedem è tectis extulit, cùm hospes, & omnis familia, domusque tota repentino terræ hiatus absorpta est. I, voca tales felices, qui dum se inter felices felicissimos putant, inter miseros miserrimi sunt numerandi: quibus malum serò, sed simul venit.

§. X.

Diuitiarum amissio luctuosa.

Hucusque de acquisitione & possessione diuitiarum disputauimus, quæ si cum labore acquiruntur, cum sollicitudine possidentur, quantum dolorem dabunt, si amittantur? Amittuntur enim; quia *omnia bona mundi triplex interitus tollit: aut ex seipsis ueterascunt, aut luxu dominorum suorum consumuntur, aut ab extraneis dolo vel violentia, vel calumnia diripiuntur,* ait disertissimus Pater. *Caduca nimirum hæc, ait Valerius, & fragilia puerilibusq; consentanea strepundis*

S. Chryl.
in cap. 6.
Matth.

Valer.
Max. lib.
6. 9.

sunt, quæ vires atque opes humana vocantur. Affluunt subito, repente dilabuntur: nullo in loco, nulla in persona stabilibus nixa radicibus consistunt: sed incertissimo flatu fortuna huc atque illuc acta, quos in sublime extulerunt, improviso decursu destitutos in profundo cladum miserabiliter immergunt. Itaque neque existimari neque dici debent bona, quæ ut inflictorum malorum amaritudine desiderium suum duplicent, propensiore favore primò delinitos, maiore postea malorum cumulo opprimere solent. Democritus audiens de diuitijs in vtramque partem disceptantes, omnibus hominibus perpetuam quamdam diuitiarum cupiditatem inesse dixit; quæ si non acquisita fuerint, vexant; si erunt acquisita, solitudine & curatorem querunt. Amissa verò dolores etiam adferunt hanc mediocres. Quæ si non amittuntur in vita, certè cum vita amittendæ sunt. Quippe cum presenti vita pariter diuitiæ dissoluuntur non migrant cum possessore, sed ipsos potiùs deserunt ante mortem. Quod & ipsum demonstrat (Paulus) dicens: Neque in incerto diuitiarum. Nihil enim tam infidum, quàm diuitiæ. Fugitiuus seruus est, copia diuitiarum, ex si enim innumera ipsi vincula inycias, sic etiam cum ipsi vinculis fugit, sapiùs pessulis, & foribus ipsum possiden-

Max. ser.
12.

S. Chryf.
homil. 2.
ad pop.

1. Tim. 6.

possidentes concluderunt, seruorum adhibita custodia: ille vero seruis ipsis persuadens, cum ipsis custodibus aufugit, & nihil custodia profuit. Quid hoc infidelius? Va his, qui in multitudine diuitiarum suarum sperant. Quare, dices, va eis? Quia, inquit, thesaurizat, & nescit cui congregauit ea. Labor ergo certus, & fructus incertus: saepius inimicis laboras, & tu conficeris arumnis, & tibi quidem peccata, possessionem vero alijs heredibus praebuit.

§. XI.

Dolor ex amissione diuitiarum, ab exemplis Dionysij Syracus. Crassi, & Ioannis Conarij Equitis Poloni.

Doloris huius aliquot exempla libet apponere. Quo enim animo fuisse putemus Dionysium? qui cum hereditatis nomine à patre, Syracusanorum, ac panè totius Sicilia tyrannidem accepisset, maximarum opum dominus, exercituum dux, rector classium, equitatum potens, propter inopiam, litteras puerulos Corinthi docuit. Eodemq; tempore, tanta mutatione maiores natu, ne quis nimis fortuna crederet, magister ludi factus ex tyranno monuit. Quid sensisse existimemus Crassum? cui pecunia magnitudo locupletis nomen dedit; sed eidem postea inopia turpem decoctoris sugillationem

Valer.
Max. l. 61
c. 9.

Idem ibi